

Προς την δ/δα
Καρίαν Χ"Κωνσταντίνου
Θεσσαλονίκη

Αγαπητή δεσποινίς,

Μου προξένησε αρκετή εντύπωση το γεγονός ότι πήρα ένα γράμμα από μια κοπέλλα που δεν ξέρω αν την γνώρισα και στο οποίο αυτή με αρκετή δόση κριτικής αφήνει να μιλήσει περισσότερο ο συναισθηματικός της κόσμος και λιγότερο η λογική.

Ας μη νομίσετε όμως πως Σας αρνούμαι το δικαίωμα να μου γράφετε. Κάθε άλλο μάλιστα. Σαν μέλη μιας κοινωνίας έχουμε ο καθένας το δικαίωμα, αν όχι την υποχρέωση, να λέμε τις γνώμες μας σ' ένα θέμα που μας ενδιαφέρει στην προσπάθεια να βρούμε τη λύση που να εναρμονίζεται με το φυσικοψυχικό μας κόσμο. Με βάση αυτά πιστεύω απόλυτα στην καλή Σας θέληση παρ' όλο που μια κάποια πικρότητα έκφρασης ήταν φανερά έκδηλη σε κάθε Σας λέξη.

Και τώρα στο θέμα. Μου κάνει πολύ λύπη το γεγονός ότι θα με υποχρεώσετε να γυρίσω πίσω μακριά και να φέρω στο νου μου πράγματα και καταστάσεις που τόσο προσπάθησα να τα ξεχάσω. Κι ακόμα τα βρίσκω λίγο ανίερο να τα εκθέσω. Γιατί έτσι θα μολύνω ακόμη περισσότερο το αίσθημα εκείνο. Ναι εκείνο. Σκύβω τώρα πάνω στο τραπέζι, κρύβω το πρόσωπό μου στα χέρια μου, το φέρνω ολοζώντανο στο νου, το αναπλάθω μέσα μου και γεμίζουν τα μάτια μου δάκρια. Ήταν ένα αίσθημα αγνό κι απέραντο. Αγνό σαν την δρόσο που στολίζει με την αυγή τα λουλούδια κι' απέραντο σαν τη μεγαλωσύνη της θάλασσας. Σαν αυτό που τραγουδούν στα παραμύθια. Το ζω ολοζώντανο τούτη τη στιγμή πλασμένο μέσα μου αυτό το αίσθημα που δεν στηριζόταν σε καμιά ιδιοτελή σκέψη, παρά μονάχα στην ορμητική ψυχή ενός, νέου που ζητούσε την εκπλήρωση κάποιων ιδεωδών, για ένα κρίνο πούταν σαν νυφούλα και το ζούσα κι' ήταν δικό μου και το καμάρωνα και ήμουν έτοιμος να κάνω κάθε θυσία γιαυτό. Παίρνω λοιπόν εγώ που πονώ αυτή τη στιγμή το δικαίωμα και ρωτώ, όχι εσένα, μα τη φιλενάδα σου που με το στόμα της μιλάς.

Ποιος ήταν αυτός που με την ενοχλητική του επιμονή το φαρμάκωνε σιγά-σιγά, αυτός που με τα αμφίβολα ερωτηματικά του το θανάτωνε, αυτός που μερικές εκβιαστικές του πράξεις το έθαφε, αυτός που άγγιξε με το χέρι τη δροσιά για να την κάνει νερό, αυτός που έβαλε το διαμάντι στη φωτιά για να το κάνει κάρβουνο;

Ή νομίζετε πως δεν πόνεσα εγώ, δεν ταράχτηκα; Επειδή έκρυφα μέσα μου το φαρμάκι νομίζετε πως δεν μ' έτρωγε;

Αλλά, ίσως να πείτε, τι μας λές καλέ; Πόσο τραγικά τα παίρνεις. Ε λοιπόν κοπέλλα μου, μάθε και συ και η φιλενάδα σου αφού το θέλετε, κάτι που διαφορετικά θάταν ανάρμοστο να λεχθεί. Είμαι ή καλύτερα ήμουν ένας άνθρωπος λιγότερο ρεαλιστής και περισσότερο ονειροπόλος. Όταν λοιπόν αυτό τον τελευταίο καιρό καθόμουν μόνος κάπου κάτω από κανένα δένδρο και ρέμβαζα με τη φύση έφερνα πάντα στο λογισμό κάποιο πρόσωπο που δεν μπορούσα να το αποδιώξω ολότελα. Ξεκινώντας λοιπόν και μάλιστα πολύ ξαφνικά για το τελευταίο μου ταξίδι στην Ελλάδα, για την εκπλήρωση κυρίως άλλων σκοπών, δεν διστάζω να ομολογήσω πως και κάτω από την επήρεια ορισμένων καταστάσεων που μου έγιναν γνωστές κάτι άρχισε να ξαναγενιέται μέσα μου. Ζητούσα μια ευτυχία που την έχασα.

Το "ήρθατε, μπήκατε, βγήκατε" κλπ είναι δικά σας λόγια που αρνούμαι καθ' ολοκληρίαν να τα δεχθώ. Γιατί ούτε με τη λογική συμβιβάζονται, ούτε με την πραγματικότητα. Αφού ήρθα ήταν μοιραίο και αναπότρεπτο να συναντήσω ξανά τη Νίνα, πράγμα που έγινε εντελώς τυχαία και μάλιστα πριν περάσουν μερικές ώρες από την άφιξή μου. Κάτι δημιουργήθηκε τότε και από τις δυο πλευρές. Κάτι πήγε να ορθωθεί μέσα μας. Κάποια αμφιβολία σφηνώθηκε στο μυαλό μου. Κάποια επιμονή με συγκίνησε.

σκέφτηκα πολύ αν έπρεπε να δώσω συνέχεια σ' αυτή την επιμονή. Με πίεζε σαν βραχνάς η ιδέα πως αν τα πράγματα δεν έπαιρναν καλό τέλος θάταν χειρότερα. Προσπάθησα πολύ να μη δημιουργήσω φρούδες ελπίδες. Όμως ήμουν αιχμάλωτος μιας αφύσικης κατάστασης και δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Δεν βγήκα μοναχός μου με την Νίνα, παρά μονάχα την προτελευταία βραδιά της δεκαπενθήμερης παραμονής μου στην Θεσσαλονίκη κι αυτό κατόπιν δικής της απαιτήσεως την οποία και εγώ επεζήτησα. Όχι για να δημιουργήσω κάτι αλλά για να χαλάσω το παν. Γιατί στο διάστημα που μεσολάβησε είχα ζυγίσει τα πράγματα και είχα καταλήξει σε συμπεράσματα. Τίποτα δεν μπορούσε να γίνει. Μάταια προσπάθησα να κάνω τη Νίνα να το αντιληφθεί με τρόπο εύσημο και συγκαταβατικό. Νόμιζε πως απέβλεπα σε λόγους οικονομικούς κλπ. Πόσο φάνηκε απατημένη και πόσο έδειξε πως δεν με κατάλαβε τόσο καιρό. Ζούσε σ' ένα δικό της κόσμο και ήθελε να τον κρατήσει με κάθε θυσία μέσα από όνειρα και ψευδαισθήσεις. Δεν κατάλαβε τα λόγια μου. Γιαυτό δεν φταίω εγώ.

Λυπούμαι που τόσο πολύ με αιτιάσθε. Και στενοχωρούμε. Ξέρω πως ό,τι και να σας πω δεν θα με δικαιολογήσετε. γιατί βλέπετε τα πράγματα κάτω από άλλο φακό.

Γιαυτό ακριβώς κι εγώ δεν προσπάθησα να δικαιολογηθώ. Ίσως γιατί κατάβαθα δεν αισθάνομαι ένοχο τον εαυτό μου. Μπορεί βέβαια να μην είμαι και αθώος. Αυτό όμως δεν μπορεί να κριθεί με βάση ένα αίσθημα που πήρε μια τόσο αφυολόγητη εξέλιξη.

Κλείων άγνωστή μου δεσποινίς αυτό το γράμμα, που τι παράξενο, απευθύνεται σε μια άγνωστη, και μ' αυτό ουσιαστικά μια υπόθεση που μου κόστισε πολύ. Θα είμαι πολύ ευτυχής αν ο χρόνος την εξαλείψει από την μνήμη και η ευτυχία πλημμυρίσει καρδιές που πόνεσαν καθ' οιονδήποτε τρόπο.

Για σας να είστε βεβαία ότι θα κρατήσω καλή ανάμνηση. Δεν θα λάβω υπ' όψιν ότι επιλήψιμον βέβαιος ότι εξ αγαθών ελατηρίων.

Σας χαιρετώ

ΚΜάτσης

Κούκλια (Αμμοχώστου) 5/1/55